

Dah pravde uznemirio mračne duhove

Osvrt na napade obavještajnog podzemlja

Kažu da u vrijeme između blagdana nije pristojno kritizirati, biti oštar, niti na drugi način kvariti ljudima raspoloženje. No, u štitu koje se proučava u teološkim školama i institutima isto tako stoji da sve to vrijedi samo onda kada se ne radi o izvanrednim okolnostima. A u Hrvatskoj se, priznali mi to ili ne, u ovom trenutku nalazimo u izvanrednim okolnostima. U tijeku su predsjednički izbori, borba svjetla i mraka kako je nazivaju neki od kandidata.

Država je u financijskoj i gospodarskoj recesiji. Društvo u moralnoj. A narod u bijedi i strahu čeka obećano bolje sutra, to jest, sada već otriježnjen, moli samo da ne bude gore nego danas. Svaki dan stotine ljudi ostaje bez posla. Svaki dan, ovrhama nad nižim staležom, korupcijski jahači apokalipse pune bisage novcem stečenim na krvi, patnji i tuzi obespravljenog naroda.

Otvorene su bezbrojne korupcijske afere, no vrhovi korupcijskih piramida još uvijek stoje, stabilno i nepomično, uz pokoji osmijeh i protupitanje „a zašto bi ja trebao biti odgovoran, pa nije posao ministra da zna sve što mu se u ministarstvu zbiva...“. Dakle, zaključak je „borimo se protiv korupcije“. Učinkovito i dosljedno kao i ranijih prigoda. Narod će valjda izdržati još jednu godinu krađe, pljačke, nepravde, cenzure, straha i bespomoćne zatupljenosti i beznađa.

Sile mraka, odnosno njihovi javni eksponenti, uporno odbijaju preuzeti odgovornost za sve što su činili i što čine pritom kriveći sve oko sebe što se o korupciji, lopovluku i mafijašenju uopće priča. Javno propituju i tajno istražuju tko je uopće dozvolio da se o tome priča kad nam je svima tako dobro i kad imamo Hrvatsku. Pri tome im je posebice drago brojati krvna zrnca, svima osim sebi naravno, jer odgovornost niti po tom kriteriju preuzeti ne znaju. Posebne poslastice su im priče iz obiteljskog života, no opet po jednom kriteriju, da se o njima (eksponetnima sila mraka) ne priča. A moć su uzeli, sa sjajem u očima su prihvaćali imenovanja, a neki su se i službeno zakleli da će raditi na dobrobit Hrvatske. Koje Hrvatske i čiju dobrobit?

Tko su sile mraka?

Pa vrlo je jednostavno. Sile mraka čine oni koji nedjeljom idu u crkvu, ili petkom u džamiju kako bi im susjedi i braća i sestre po vjeri mogli vidjeti novi automobil, novo odijelo i novi sat koje su kupili od zadnje „protu usluge“ koju su nekom učinili zlorabeći svoj položaj i danu im moć. Sile mraka su oni koji sustavno crpe javna dobra što ih svi mi stvaramo svakodnevnim dolaskom na posao. Sile mraka su oni koji kažu da su izabrani na izborima pa tvrde da su samim time i poštteni. Sile mraka kupuju svojoj djeci BMW-e i slične igračkice kojima njihova djeca bez odgovornosti ubijaju slučajne prolaznike i zaljubljene parove, bez adekvatnih sankcija naravno, jer je silama mraka važno svakodnevno demonstrirati svoju moć.

Što više moći, to bolji rejting u njihovim krugovima. Sile mraka su oni koji napaćeni narod uvjeravaju kako mu je dobro i kako samo zli jezici govore protiv Hrvatske ovakve kakva je danas. Sile mraka su oni koji s figom u džepu polažu vijence na grobove branitelja kako bi braniteljsku populaciju naveli da im da bezrezervnu podršku. Podršku bez pitanja i propitivanja, bez kritike i pogovora, podršku kakvu su kao vojnici davali svojim zapovjednicima u ratu. Sile mraka su oni koji sustavno zamračuju kolektivnu svijest građanki i građana kako se ne bi vidjelo da Hrvatsku koja je rođena na duhu pozitivnog nacionalnog zanosa, reformi i promjena, urušavaju svim dostupnim oruđima i oružjima. Kako se ne bi

vidjelo da hrvatska republika više nije republika, a i sve je manje hrvatska. Sile mraka javni prostor zamračuju kako se ne bi nikad utvrdilo tko zapravo ruši Hrvatsku. Kako se ne bi vidjelo tko svakim svojim postupkom negira sve u što su ljudi vjerovali dajući sebe u stvaranje nove, drugačije i bolje Hrvatske.

Kako to sile mraka rade - osvrt na tekstove ugaslog tjednika Arena

U Areni broj 2556 od 09. 12. 2009. godine, dakle par brojeva prije gašenja tjednika, pojavio se članak pod naslovom „Propali kockar Munir“ s potpisom novinarkе Kate Pranić, i autorstvom tko zna čijim. Mladen Kristić (izvršni urednik Arene) me za potrebe tog članka, za koji smo, uzgred budi rečeno, u udruzi znali da će uslijediti s obzirom da smo počeli ozbiljno stiskati zmijsku glavu na HRT-u, nazvao i ispitivao o pojedinostima iz mog životopisa. Tom prilikom Kristiću sam postavio pitanje zbog čega sam ja kao osoba EPH izdanjima interesantan kada u stvari udruga Partnerstvo za društveni razvoj vodi kampanju, a EPH izdanja nisu objavila niti jedan jedini redak o samoj kampanji. Urednik Kristić je odgovorio da je to normalno. Valjda i je ... Kada sile mraka uređuju novinske članke.

Profesionalni kodeks od mene zahtijeva da se očitujem o navodima u članku. Dakle, istina je da povremeno kartam sa svojim prijateljima. Kao oslobođanje od stresa igramo karte u javno ismijavanje - oni koji izgube moraju prihvatiti „poniženje“ i zafrkanciju od onih koji su pobijedili. Istina je i da sam češće u situaciji da me ismijavaju u našim druženjima nego da ja nekoga ismijavam. I to me možda čini propalim kockarom po nekim nejasnim kriterijima. No nikada ne igramo u novac. Ama baš nikada, jer mislim da bi tu onda i naše prijateljstvo stalo. A to što mi radimo toplo preporučam svima kojima je potreban odmak od tužne stvarnosti kao duševni lijek, jer smijeh je doista najbolja terapija za crnilo koje nas okružuje.

Nikada nikakva novinarka ili novinar ili bilo tko drugi nije podigao kredit da otplati moje dugove. Niti je ikada u udruzi Partnerstvo za društveni razvoj zloupotrijebljen bilo kakav novac. Udruga ima jedan od najboljih sustava upravljanja financijama u sektoru nevladinih organizacija u Hrvatskoj, i općenito i u odnosu na druge sektore. Naša financijska izvješća su objavljena na internetskoj stranici udruge (www.psd.hr), a ista su poslužila autorima teksta u Areni da kažu kako je „Arena u posjedu financijskog izvješća za svaku godinu“. Dakle, takav „posjed“, odnosno uvid u poslovanje udruge, ima i svaki građanin i građanka i tako treba biti. Istovremeno, takva izvješća o financiranju tjednika poput Arene ili Nacionala ili nekih drugih medija u RH nisu dostupna, pa za razliku od PSD-a ne možemo znati tko njih sve financira i za što. Pa tako ne možemo vidjeti niti financiranje (kroz različite oblike obaveznih odnosa) recimo tjednika Nacional od strane Grada Zagreba a koje je prethodilo člancima o meni objavljenima u Nacionalu.

Svi novinari koji su bili u bilo kakvom odnosu sa mnom ili udrugom Partnerstvo za društveni razvoj uredno su isplaćivani za poslove koje su obavljali, ako ti poslovi nisu spadali u njihove svakodnevne obaveze, dakle ako smo ih koristili kao istraživače pojedinih tema ili kao eksperte za pojedina područja kao što su odnosi s javnošću, javno zagovaranje i slično. O svakom takvom angažmanu postoji uredna financijska dokumentacija u PSD-u, pa vjerojatno i u slučaju predmetne neimenovane novinarkе. Nikome nikad nismo ostali dužni iako je bilo teških trenutaka u udruzi.

Jedini novinari koji su loše govorili o udruzi ili o meni su oni koji su se nakon toga ili netom prije okoristili dobro plaćenim uredničkim pozicijama, ili neizravnom i izravnom financijskom koristi, te će biti interesantno vidjeti gdje će otići stvarni autori ovog članka

nakon što se tjednik Arena ugasi, odnosno na koji način će im biti kompenziran njihov domoljubni čin. Nekad je žed za novcem i moći, situacija u kojoj se moraju vraćati krediti, novinarima puno važnija od morala, principa, zakona i pravde, a u normalnom i civiliziranom društvu ne bi smjela biti. Znam da meni i mojim kolegicama i kolegama u uredu nije.

Naravno bilo je i još uvijek ima i onih novinara, urednika i vlasnika medija koji su u životu bili skloni drogama, prostituciji, alkoholu te drugim nepodopštinama, a koje je paraobavještajni sustav lako regrutirao u svoje redove, jer su se ranije navedeni plašili za svoje pozicije, da o njima „ne izađe sve šta se zna“, te da ne odgovaraju pred zakonom. I takvi su pisali protiv udruge, i protiv mene, i ne samo protiv nas, već su njihovi članci uredno blatili sve one koji su se usudili progovoriti o stvarnom stanju u državi. Pritom mislim na stanje u politici i spregu politike i organiziranog kriminala. Zauzvrat im se brisala kaznena evidencija (što je protuzakonito), ili kako to policajci u svom žargonu znaju reći „šenkali su se predmeti koji su postojali protiv njih“. Savršena interesna simbioza u kojoj su jedine žrtve građani koji očekuju istinu i pravdu.

One novinare koje na taj način nisu mogli ucijeniti ili nagovoriti da rade po „naputcima službi“, a koji su pokušali upozoriti na nizove predmeta visoke korupcije i organiziranog kriminala, jednostavno su prebili ili na drugi način (otkazima, izmišljenim aferama ili optužbama za nerad, špijunažu ili koješta drugo) nasilno uklonili iz medijskog prostora. No, o tome se na taj način u našem javnom prostoru uopće ne govori. Dakle, navedeni pritisci i stradavanja se, prema našim medijima, nisu niti dogodila. To nek bude na ponos HND-u i svim udrugama koje se barem deklarativno bave ljudskim pravima, zaštitom građanskih sloboda ili slobodom medija i zaštitom prava novinara.

Što se tiče eventualnih financijskih kriza u udruzi ili mojih osobno (a što je često povezano jer mi svi zaposleni primamo plaću samo u udruzi) financijske krize bi nastale kada bi država, odnosno korupcijske i mafijaške mreže pokušale onemogućiti udругu u radu na suzbijanju korupcije. Zavlačenjem ili neispunjenjem ugovornih obaveza prema nama pokušali su nas natjerati da odustanemo. Takav slučaj se dogodio i s financiranjem iz decentraliziranih sredstava EU kojima upravlja Ministarstvo financija RH, a koji su više od pola godine odugovlačili isplatu s bezbroj izgovora. I taj smo spor dobili, i na kraju je sve plaćeno. No, da je bilo teško izdržati manjak financija sve te mjesece, jest. No izdržali smo, kao što ćemo izdržati i bilo koji drugi oblik pritisaka, jer vjerujemo u ono što radimo, a takvu vjeru nikakva administrativna ili druga represija ne može ugasi.

Jedina osoba kojoj bi povremeno dugovao je moj odvjetnik koji me brani u relativno frekventnim optužbama za klevetu, a koja sva ročišta je nemoguće odjednom isplatiti prema odvjetničkim tarifama. No, on je jedan strpljiv i pošten čovjek, pa nekako zajedno guramo kroz sve to, i hvala mu za sve što je učinio i što čini za mene i hvala mu što me ohrabruje da ustrajem na putu pravde koji nije uvijek lak.

Što se tiče „Podumljaka i drogiranog društva u automobilu“, sve što mogu reći je da je novinarka potpuno promašila smjer svog napada. Svi koji me poznaju znaju da je moj stav prema drogama rigidan. Znaju da ne trpim bilo kakvu vrstu opijata u mom prisustvu i da nemam drogirana društva. Jedini prijevoz koji je od mene netko mogao dobiti u tom smislu je prijevoz nekog ovisnika, člana nečije obitelji do komune ili do odjela za liječenje ovisnosti ili do najbliže policijske postaje. Dakle, ako novinarka aludira da bih mogao imati bilo kakve veze s drogom, pozivam je, kao i sve ostale novinare koji na ovakav način pišu o meni, da odemo zajedno na javno testiranje uzoraka kose. Samo ih molim, s obzirom da je moja kosa

poduža, što daje pregled nad dugim periodom mog života, da se ni oni ne šišaju, kao što su to napravili neki kada je trebalo doći do testiranja. Da imamo fer utrku. Dakle, droga i Podumljak su manje spojivi nego voda i ulje, ali očigledno u nedostatku drugih informacija može proći i takva suptilno izvedena i potpuno neutemeljena optužba.

Odgovorno tvrdim da nemam policijski dosje, barem ne takav koji bi učinio vjerodostojnim bilo koji od ranijih navoda novinarka (ili stvarnog autora članka), odnosno navoda koji se pojavljuju u člancima koje kreira paraobavještajno i mafijaško podzemlje.

Što se tiče toga da „Munir Podumljak dobro živi u Zagrebu“, ne žalim se. Radim ono što volim, mogu se pogledati u ogledalo svako jutro i sretan sam. No, sumnjam da bi se novinarka koja potpisuje navedeni članak mijenjala za moje prihode. Novinarka, odnosno autori članka tvrde da se „isplati biti Munir Podumljak u Zagrebu“.

E, pa da vidimo. Moja prosječna mjesečna primanja u posljednjih pet godina su neto 4.370 kuna. Moja zadnja neto plaća iznosi 5,774 kune. Mislim da autori ovog članka zarađuju puno više. No, kao što se oni ne bi mijenjali sa mnom za moju plaću, tako se niti ja ne bih mijenjao s njima za njihov moralni status. Neka svakom njegove kože, a sud će doći kad tad.

Velika većina sredstava (93%) kojima raspolaže udruga dobivena je za projekte koje smo slali na natječaje Europske komisije i na natječaje ostalih stranih donatorskih institucija, a nikako za inicijativu ili peticiju protiv HTV-a na što aludiraju autori. Za tu inicijativu niti smo dobili niti ćemo dobiti novce. Peticiju je udruga vodila zbog razloga navedenih u peticiji, dakle zbog cenzure i korupcije na HRT-u, zbog neprofesionalnosti, zbog stradavanja novinara i zbog sprege pojedinih novinara i urednika na HRT-u s osobama koje se sumnjiče za organizirani kriminal. Dakle, što se prihoda tiče, u svom poslu smo bili bolji od drugih u fer natjecanju gdje se natječe ponekad i preko tisuću udruga iz cijele Europe, a autori Areninog članka se sigurno nikada nisu najtecali u fer utrci za bilo što. I to ih čini parazitima koji će vječito živjeti na tuđi račun.

Od ukupno 5,3 milijuna kuna koje je udruga ostvarila u posljednjih 5 godina, na plaće i honorare za više od 40 hrvatskih državljana otišlo je preko 2,5 milijuna (što i nisu neki novci za 60 mjeseci). Sve to uz uredno plaćene poreze i davanja državi čime se okoristila i Republika Hrvatska na više načina. Dakle, da nismo ništa drugo radili svo ovo vrijeme, doprinjeli smo hrvatskom proračunu stotinjak puta više od autora članka. Mi radimo za Hrvatsku odnosno boljitak hrvatskih građana i to pokazujemo svakom svojom gestom i na to smo ponosni i taj ponos nam ne mogu uzeti.

Što se tiče moje ratne prošlosti u Sarajevu, i na nju sam ponosan. Iako novinarka aludira na „sumnjivu prošlost“ i navodi „kako me se nitko ne sjeća“ a što tvrdi neimenovani „ugledni urednik iz Sarajeva“, takve stvari su se mogle jednostavno provjeriti u Udruženju veterana Odreda policije za posebne namjene „Bosna“ ili u administrativnim službama MUP-a BiH, jer je cijeli moj ratni staž u Sarajevu bio u regularnim policijskim postrojbama (drugih postrojbi '92 nije ni bilo). S 22 godine kao dragovoljac sam se priključio obrani Sarajeva, nikad nisam bio u paravojnim formacijama bilo koga, a pogotovo ne Juke Prazine. Tko god se pita zbog čeg sam tad uzeo pušku u ruke, nek se vrati u Sarajevo iz '92 ili nek bar pogleda snimke okruženog grada, i svima bi trebalo biti sve jasno. Meni je jasno i ponosan sam i na taj dio mog života i na tu odluku, ma kako se ona činila nekome danas.

„Ugledni neimenovani urednik iz Sarajeva“ koji je pisao takvo što kako navodi Arena očigledno nije bio dovoljno ugledan da navedene informacije provjeri te napiše istinu. Zbog čega i za koga, valjda zna samo on. Možda iz istog razloga iz kojeg novinari u RH pišu takve stvari - alkoholizma, droge, ili nekog sitnog privatnog interesa ili jednostavno zbog pripadnosti određenoj kriminalnoj skupini ili paraobavještajnom podzemlju. Pa ja se danas protiv takvih i borim, i od njih niti ne očekujem ništa drugo. U stvari, brinulo bi me kada bi me tretirali na drugačiji način.

Autori članka također navode kako podržavam Ivu Josipovića kao predsjedničkog kandidata. I naravno, ponovno su promašili u potpunosti. Naime, tijekom predizborne kampanje oštro sam kritizirao rad Ive Josipovića, a o čemu govori i novinski članak u Slobodnoj Dalmaciji iz rujna ove godine, dakle pred sam početak predsjedničke utrke (članak dostupan na <http://predsjednicki-izbori.com/vijesti/dota-za-pantovcak-tudmanovi-ljudi-nece-ratovati-s-korupcijom/>) te moje gostovanje u emisiji Cenzura na TV Jadran od 18. 12. 2009. godine. Dosad nisam podržao niti jednog predjedničkog kandidata na bilo koji način, a pogotovo ne Ivu Josipovića. No, paraobavještajno podzemlje zna da se činjenice i istina neće utvrđivati, pa se stoga i mogu poslužiti ovakvim navodima i sve upakirati u jedan „vrhunski tekst“ koji je protkan s „navodno“ i „priča se“. Tekst kojem je cilj nanijeti štetu i meni i udruzi Partnerstvo za društveni razvoj i borbi protiv korupcije općenito, odnosno tekst u kojem me se pokušava upozoriti da je krajnje vrijeme da stanem jer da „oni imaju nešto i protiv mene“. Krajnji cilj je izazvati nepovjerenje građana u aktivnosti udruge Partnerstvo za društveni razvoj.

Već u sljedećem broju Arene (2557) pojavljuje se i famozno pismo čitateljice Ane Šimunović koja čestita Kati Pranić na hrabrosti. Čitateljica Ana Šimunović između ostalog navodi kako njezina obitelj trpi neugodnosti zbog „izmišljotina koje je Podumnjak plasirao u javnosti promovirajući sebe i svoju udruhu“. Nadalje Ana Šimunović navodi kako sam 2001. godine bez ikakvih dokaza optužio člana njezine obitelji (Ivana Šimunovića, ravnatelja doma za stare i nemoćne Centar u Zagrebu a prije toga pomoćnika u Ministarstvu zdravstva i socijalne skrbi) te da sam sustavno vodio kampanju protiv njega.

Naravno opet promašaj – i to ne samo u mom prezimenu kojeg čitateljica na više mjesta krivo piše. Naime, Ana Šimunović namjerno ili nenamjerno zaboravlja da 2001. godine udruga Partnerstvo za društveni razvoj nije vodila taj predmet, već je kaznenu prijavu protiv Ivana Šimunovića podnijelo Ministarstvo socijalne skrbi po službenoj dužnosti, a nakon provedenog inspekcijskog nadzora u Domu za stare i nemoćne osobe Centar u Zagrebu. Udruga se uključila 2003. godine, dakle dvije godine poslije provedenog nadzora, zato jer nije bilo postupanja po predmetnoj prijavi. Kada je započeo postupak protiv Ivana Šimunovića (zbog otuđenja imovine umrlih korisnika iz sefa koji je stajao u njegovom uredu i neprijavlivanja imovine umrlih korisnika u njihovu ostavštinu), udruga je monitorirala suđenje. Skandaloznim smo nazvali čin suda zbog obrazloženja oslobađajuće presude u kojem je rečeno kako je neosporno da je kazneno djelo počinjeno, ali da se Ivana Šimunovića ne može osuditi jer postoje dvije skupine svjedoka koje navode oprečne stvari a sud ne može utvrditi koja od te dvije skupine govori istinu a koja laže. Naša zamjerka sudu bila je što smatramo da je upravo obaveza suda pokloniti vjeru nekima od svjedoka u tom postupku i stati iza toga.

Budući da Ana Šimunović jednako kao i autori ovog teksta tvrdi da „Munir Podumnjak dobro zarađuje“, pozivam je da dostavi imovinske kartice svoje obitelji pa da se vidi tko bolje zarađuje - oni kao djelatnici Doma za stare i nemoćne Centar, ili ja kao voditelj udruge kojoj je primarna djelatnost suzbijanje korupcije. Isto tako, pozivam je da objasni na koji je način stečena imovina koju posjeduje njezina obitelj, jer ja svoju lako objasnim. Podstanar sam, i

imam samo imovinu koju su stvorili moji roditelji (kuću i vikendicu u Bosni i Hercegovini), drugo nemam ništa.

Zbog čega paraobavještajni sustav to radi

Dakle, članak i navedeno reagiranje čitateljice pominjem iz razloga jer je slijed članka i reagiranja potpuno isti kao i slijed u Nacionalu prije dvije godine (veljača 2008.) i tjedan poslije. I sadržaj je skoro potpuno identičan kao i u tjedniku Nacional, osim što su naslovi promijenjeni. I stil pisanja („navodno“, „priča se“, „prema saznanjima“) je isti. Nacionalovo klevetanje uslijedilo je nakon što sam u Latinici otvorio pitanje sprege organiziranog kriminala i politike, te nakon što sam u emisiji Nedeljom u 2 govorio o duhanskoj mafiji i njezinoj sprezi s politikom. Tekst u Areni (koja se gasi) uslijedio je nakon što je udruga Partnerstvo za društveni razvoj pokrenula peticiju za smjenu Vanje Sultića i Hloverke Novak Srzić i postavila zahtjev Programskom vijeću HRT-a da utvrdi istinu u sumnje u sukob interesa pojedinih djelatnika HTV-a i to nakon što smo Vijeću dostavili i informacije koje su već ranije bile dostupne USKOKU i tijelima kaznenog progona, a po kojima do sada ništa nije napravljeno.

Svaki puta kada dotaknemo neku od tema koje su osjetljive za neki od mafijaških klanova, odnosno teme koje su osjetljive za ministre i političare mafijaše, odnosno teme koje su osjetljive za njihove medijske pokrovitelje koji mafiju štite šutnjom i dezinformiranjem, slijede ovakvi „napadi“. Od kojih se teško obraniti i koje nitko neće ni objaviti niti čitati.

No, postoji ozbiljan razlog zbog kojeg oni to čine. Razlog je taj što osjete dah pravde za vratom. Što razmišljaju o gubitku privilegija, gubitku društvenog statusa koji imaju, što razmišljaju o gubitku slobode i mirisu zatvorskih ćelija i hladnoći rešetaka. Razlog je taj što se panično osvrću oko sebe i traže saveznike da izbjegnu ono što je neumitno. Traže način da izbjegnu pravdu.

Pa tako i Hloverka Novak Srzić, jedan od „uzročnika“ navedenog teksta u Areni, i dalje ne osjeća potrebu da preuzme odgovornost za sve što je napravila na HTV-u. Niti danas dok pišem ovaj tekst očitovanja Hloverke Novak Srzić o zahtjevu za razrješenjem pred Programskim vijećem HRT-a nema. Kao da žmiri i čeka da prođe pritisak. U novinama se čudi kako jedan strani državljanin koji uživa gostoprimstvo Hrvatske naziva kuću u kojoj ona radi Katedralom mraka. Pritom valjda tumači da su skoro 6.000 potpisa na peticiji i zahtjevu za njezinom smjenom valjda moji potpisi. Svjesno manipulira i izbjegava se suočiti sa činjenicom da je čeka očitovanje, da će pritisak građanki i građana, aktivista i civilnog društva trajati sve dok se ne postupi sukladno zakonu, dakle dok ona ne ode s mjesta glavne urednice Informativnog programa HTV-a, te sve dok nadležna tijela ne procesuiraju prijave vezane uz sumnje u kriminal na HTV-u.

S obzirom na sadržaj navedenih tekstova, a da ne znam bolje, pomislio bih da se radi o ksenofobičnim ljudima koji me mrze zbog mog imena i prezimena ili porijekla. No, ne radi se o takvima. Njihove se bolesti zovu Phobia Justicia i Phobia Veritas, dakle strah od pravde i strah od istine i nema nikakve veze s mojim porijeklom, već s njihovim djelima i nedjelima i strahom od posljedica ukoliko budemo utvrđivali istinu i ukoliko budemo tražili pravdu.

A pravdu i istinu ćemo tražiti. Dok od nas to budu tražili građanke i građani RH. Moje sugrađanke i moji sugrađani, jer ja nemam namjeru mijenjati državu u kojoj živim. Dakle, u

Republici Hrvatskoj ostajem trajno, bez obzira na očekivanja mafije da će me ovakvim napadima otjerati ili bar ušutkati.

I stoga vam dragi mafijaški eksponenti želim samo još jednom ponoviti: prestanite uzalud trošiti vrijeme, energiju i novce poreznih obveznika. Možete me zaustaviti samo metkom, a i za to će vam trebati puno više umijeća i sreće nego nekih ranijih prigoda. Dok sam živ radit ću to što radim. Radit ću za dobro „običnog“ čovjeka. Radit ću za boljitak Hrvatske i svih njezinih građanki i građana. Radit ću za one generacije koje dolaze. I dok vi meni brojite krvna zrnca, ja ću vama nabrajati sve što ste ukrali, sve što ste oteli, sve što ste nepošteno stekli, sve nepravde koje ste nanijeli građankama i građanima ove zemlje, i svaki dan ću vas podsjećati na sva nedjela koja činite stalno. Sve do dana kad će vas stići ruka pravde. Do onog dana kad će država biti dovoljno snažna da svaki od vaših krimena primjereno procesuiru i sankcionira.

Sretnu novu 2010. godinu, godinu nade i iskoraka ka pravdi želim svim sugrađankama i sugrađanima u Republici Hrvatskoj.

S poštovanjem,

Munir Podumljak
predsjednik udruge Partnerstvo za društveni razvoj